

عنوان مقاله:

نقش دانش بومی در توسعه ی پایدار منابع آب و خاک روستایی (مطالعه موردی: روستای قصاب ذالکان شهرستان بابل)

محل انتشار:

مجله علوم و مهندسی آبخیزداری ایران، دوره 11، شماره 39 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

پیام ابراهیمی - دانشکده ی منابع طبیعی دانشگاه تهران

جمیله سلیمی کوچی - دانشکده ی منابع طبیعی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

قدرت بخشی به جامعه ی محلی از طریق بومی سازی و بر پایه ی دانش بومی یکی از گفتمان هایی است که در عرصه ی پارادایم های جدید توسعه مطرح و مورد توجه زیادی قرار گرفته است. بومی سازی در ارتباط با برخورد جامعه با روند دگرگونی از سنتی به مدرن و نحوه ی برخورد یا تعامل جامعه درون مدار با جامعه بیرونی مفهوم پیدا می کند. در این تحقیق با استفاده از دو نوع پرسشنامه، تفاوت دانش بومی و رسمی در زمینه منابع طبیعی موجود در روستا به ویژه آب و خاک به بررسی دیدگاه سرپرستان خانوار آنان پرداخته شد. با استفاده از ۶۴ پرسشنامه در روستای قصاب ذالکان شهرستان بابل استان مازندران امتیازات دانش بومی و رسمی با دو رویکرد صفر و یک و کم-متوسط و زیاد بررسی گردید. نتایج نشان داد سرپرستان خانوار روستای مورد مطالعه ۱۳/۱۶ درصد در زمینه ی دانش بومی به سازگاری آن و ۹۲/۲۸ درصد در زمینه ی دانش رسمی به علمی بودن آن رای داده اند. همچنین سایر پارامترها در هر دانش به ترتیب اولویت بندی گردیدند. از سوی دیگر با بررسی راهبردهای دو دانش بومی و رسمی به منظور حفظ منابع آب و خاک در روستا دانش بومی با ۵۶/۴۸ درصد نسبت به دانش رسمی با ۰۷۷/۴۲ از دیدگاه جامعه ی روستایی سازگاری و کارایی بالاتری را نشان می دهد. با استفاده از نتایج این پژوهش می توان میزان پذیرش آهنگ نوآوری ۹۷۹/۵ درصدی را در روستای مذکور مشخص نمود و فناوری مورد پذیرش این روستا نظیر محصول، دستاورد و یا فناوری که در آینده انتقال پیدا می کند باید با دانش محلی سازگار و قدرت پاسخگویی به مشکلات روستایی به لحاظ دانش رسمی را داشته باشد.

کلمات کلیدی:

Indigenous knowledge, Formal Knowledge, Ranking, Zalekan Village, دانش بومی، دانش رسمی، اولویت بندی، روستای ذالکان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1866481>

